

[Valbak.]

overføres til staten, og at man så lod institutionsdriften forblive i den private regie. Jeg mener, at man bør se bort fra denne variant af det nuværende system. Et dansk forsorgsselskab amputeret i den grad og på den måde ville vist ikke have megen mening. Hvad blev der tilbage? Det ville være netop de opgaver, der ligner den nuværende statslige kriminalforsorgs opgaver mest.

I valget mellem relevante muligheder kan det være praktisk at tage udgangspunkt i de bærende argumenter for den private organisations oprettelse og virke indtil i dag.

Et argument er, at den private organisationsform har visse fordele i arbejdet med klienterne: den kan arbejde mere smidigt, den kan nemmere etablere det tillidsforhold, som er så nødvendigt i netop dette arbejde. Jeg tror, at de argumenter har haft megen vægt, men jeg mener også, at de har tabt deres vægt.

Det er for det første rigtigt, som det er fremhævet i en betænkning om spørgsmålet, at forsorgsselskabet fungerer som, ja, som en offentlig institution og derfor også må opleves som en offentlig institution af klienten, selvfølgelig, fordi det er staten, som nær op mod 100 pct. betaler gildet, og det er en offentlig opgave, som det offentlige har delegeret ud til løsning. Opgaven hviler på et lovgrundlag, og klienten udsættes for offentlige sanktioner, hvis han ikke overholder forsorgsselskabets tilsynsvilkår.

Når tidligere forskel i arbejdsform mellem den offentlige og den private sektor generelt sagt udlignes, skyldes det også et andet forhold. Det offentliges klientarbejde er på hastig fart væk fra usmidig regelorientering og henimod fleksibel klientorientering. Den klientorienterede holdning bliver fælleseje.

Et andet argument for den private organisation var, at den kunne tilbyde sig med socialt engagerede mennesker, som ville påtage sig tilsynsopgaver uden vederlag. Dette argument tæller heller ikke mere. Forsorgsselskabets tilsyns- og sociale støttearbejde udføres i dag for betaling udredet af

det offentlige, i øvrigt i stigende grad ved hjælp af heldagsansatte medarbejdere suppleret med det, nogle kalder private personer.

Herefter er der, så vidt jeg kan se, ét argument tilbage, de private bidrag. Det er klart, at de private bidrag til den private virksomhed vil falde bort i tilfælde af statsovertagelse; de udgør, som det er oplyst, 1/2 mill. kr. om året eller omkring 3 pct. af budgettet. Over for dette argument står så den kendsgerning, at staten udreder resten. Vi ved, at kriminalforsorg i frihed i de kommende år vil blive anvendt i langt større udstrækning, end tilfældet er i dag, det følger af forestående reformer. Det betyder igen, at de private bidrag, hvis vi tænkte os den nuværende organisationsform fortsat, snart ville udgøre ikke procenter, men promiller, endda aftagende promiller, af de samlede udgifter. Allerede af den grund vil det blive dyrt for det offentlige at holde på de private bidrag.

Forvaltningskommissionen anbefalede jo allerede for en del år tilbage en sammenlægning; det ville betyde en forenkling, sagde man. Med den nuværende organisation er jo ikke blot en vis dobbeltadministration uundgåelig, men desværre også en uhenigtsmæssig dobbeltbehandling af mennesker. Men især vil det blive dyrt, fordi stigende vægt på kriminalforsorgen i frihed gør den løbende koordinerende planlægning af sanktionspolitikken helt nødvendig, heri er jeg enig med ministeren. Den meget vigtige del af opgaven løses bedst, når man har en samlet forsorg.

I øvrigt har virkeligheden for længst nedbrudt det førhen så principielle skel imellem forsorg i fængsel og forsorg i frihed. Mange fængselsindsatte bevæger sig frit omkring mellem os. De er under uddannelse under almindelige frie forhold, de har fri i weekenden for at besøge konen, de er ude for at søge arbejde inden den formelle løsladelse osv. Og forsorgen i frihed, ja, den laver institutioner, hvor klienter opholder sig døgnnet rundt i kortere eller længere tid, og